

[Udenrigsministeren.]

lienske Kyster, men der er intet Forslag stillet om noget af dette fra nogen Side.

Art. 16 nævner i sit 2det Stykke den Mulighed, at Raadet kan opfordre visse Stater til at stille militære Styrker til Raadighed til Indgriben over for den angribende Stat. Men hver Stat maa dog selv bedømme, om den finder det rigtigt at følge saadan Opfordring. Og i dette Tilfælde har der overhovedet ikke været Tale om noget saadant fra nogen Side.

Imidlertid, hvorledes det end siden udvikler sig, er det Skridt, hvortil Forbundets Medlemsstater nu opfordres, og hvortil de fleste af dem har tilsagt deres Medvirkning, et Skridt af største Alvor. Det er det for Forbundet som Helhed, for de enkelte Stater og ogsaa for Danmark. Ikke blot fordi det vil medføre økonomiske Vanskeligheder for de enkelte Stater, for mange Lande i langt større Omfang end for Danmark, men først og fremmest af principielle Grunde. Det er første Gang, et saadant Skridt tages. Det sker over for en Stormagt, der fra første Færd har været Medlem af Folkeforbundet og taget fremtrædende Del i dets Arbejde, en Stat, der har betydningsfuld Del i europæisk Politik og i europæisk Kulturliv. Og jeg kan for Danmarks Vedkommende tilføje: over for et Folk, med hvilket vi stedse har staaet i den venskabeligste Forbindelse, fra hvilket vi har modtaget rig og mangeartet Kulturpaavirkning, og med hvilket vi haaber ogsaa i Fremtiden at kunne have saadan Forbindelse.

Vi, som andre Folk, beklager, at det skulde komme dertil, men det er en Selvfølge, at vi maa opfylde de Forpligtelser, der paahviler os som Medlem af det Folkeforbund, der under Efterkrigstidens vanskelige Vilkaar søger at opbygge et internationalt Retssamfund.

Jeg har i Gaar modtaget en Henvendelse, som den italienske Regering har tilstillet de forskellige Stater. Man fremsætter dér de italienske Synspunkter, som de har været hævdede i Genève. Navnlig hævdes det, at Koordinationsudvalget ikke kan forpligte Staterne, men at Afgørelsen ligger hos disse selv. Jeg maa herom sige, at den Forpligtelse, vi opfylder, ikke ligger i Udvalgets Henstillinger, men i Pagtens Artikel 16, Stk. 1. Det Skøn, vi har at udøve, er et Skøn over, om der foreligger Angreb af den i Artikel 16 omhandlede Art. Det er mig ikke muligt at se, at Vurderinger deraf kan give andet Resultat, end at det

gør der. Og naar saa er, indtræder vore Forpligtelser rent umiddelbart. Ingen af de Henvendelser, der er rettet til os af Udvalget, fører ud over de i Pagten fastlagte Pligter.

Det maa stærkt betones, som det er betonet i Direktiverne af 1921, at det, der her er Tale om, ikke er krigsprægede Handlinger. Det er udelukkende økonomiske og finansielle Foranstaltninger, der tilsigter at udøve Indflydelse til Gunst for Fredens snarlige Genoprettelse og til Fremme af Konfliktens Løsning paa Rettens Grund. Jeg tilføjer, at Beslutningen om disse Skridt ikke betyder, at Forsøgene paa at naa en saadan Løsning ad Forhandlingens Vej er afbrudt. De fortsættes mellem Stormagterne, men saaledes, at Forbundets Myndigheder kan træde til, saa snart Mulighed maatte vise sig. Om Begivenhederne i den kommende Tid vil tage endnu alvorligere Vending end hidtil, eller tilfredsstillende Løsning inden længe kan naas, ved ingen af os, sikkert heller ikke de, der er i Forgrunden af Forhandlingerne. Men vi har Lov til at give det Haab Udtryk, at det maa lykkes at naa en Forstaaelse paa Rettens Grund.

Jeg anbefaler Forslaget til saa hurtig Behandling, at vi er i Stand til til 18. November at træffe de Foranstaltninger, hvortil vi efter Pagten er forpligtede, og hvorom Henvendelse er fremsat.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag er allerede omdelt.

Jeg gør opmærksom paa, at det er min Agt at sætte Sagen til første Behandling i et Møde senere i Dag.

Statsministeren (Stauning): Jeg skal tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring af Lovgivningen om en Statstidende*, et Forslag, som vil være kendt fra tidligere Samlinger. Det blev første Gang fremsat i 1933—34 og derefter, da det ikke blev færdigbehandlet, atter i den følgende Samling, hvor det lykkedes at naa til Vedtagelse ved at tiltræde forskellige Ændringer, som Folketingsudvalget optog og fremsatte Ønske om at faa indføjet i Lovforslaget, særlig saadanne Ændringer, som paa Forhaand udelukkede visse Selskaber eller Virksomheder fra Pligten til at avertere i „Statstidende“. Det Forslag, jeg nu skal tillade mig at fremsætte, er i Hovedsagen svarende til det, Folketinget vedtog i 1934—35, men er dog altsaa paa nogle Punkter ændret, og derfor fremsættes det paa ny her i Folketinget og ikke, som det